

Dziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych.

Część XLIV. — Wydana i rozesłana dnia 11. maja 1897.

Treść: *№* 115. Rozporządzenie dotyczące się stosowania ordynacji egzekucyjnej z dnia 27. maja 1896, w tych krajach, w których wprowadza się księgi ingrosacyjne (rozporządzenie ingrosacyjne).

115.

Rozporządzenie Ministra sprawiedliwości z dnia 5. maja 1897,

dotyczące się stosowania ordynacji egzekucyjnej z dnia 27. maja 1896, Dz. u. p. Nr. 79, w tych krajach, w których prowadzą się księgi ingrosacyjne (rozporządzenie ingrosacyjne).

Na zasadzie artykułu XVI. ustawy z dnia 27. maja 1896, Dz. u. p. Nr. 78, zaprowadzającej ustawę o postępowaniu egzekucyjnym i zgodnie z przepisami tego artykułu wydają się dla krajów, w których istnieją księgi ingrosacyjne (dla Tyrolu i Vorarlbergu) następujące postanowienia:

I. Postanowienia ogólne.

§. 1.

Postanowienia Ordynacji egzekucyjnej dotyczące się posiadłości (dóbr nieruchomości, rzeczy nieruchomości) w księdze publicznej (w księdze gruntowej) zapisanych, stosować należy w krajach, w których istnieją księgi ingrosacyjne, do wszystkich posiadłości, stosownie do zasad niżej podanych (§§. 2 aż do 7), o ile rozporządzenie niniejsze w osobnej części (§§. 8 i n.) nie przepisuje wyraźnie czego innego. Czy co do posiadłości, o którą w poszczególnym przypadku idzie, istnieje rzeczywiście lub nie istnieje dokument w księgach ingrosacyjnych, nie stanowi to żadnej różnicy.

§. 2.

Sądowi, w którym księga publiczna (księga gruntowa) jest prowadzona (w którym znajduje się wykaz hipoteczny posiadłości), odpowiada ten sąd, w którym dokumenty dotyczące się posiadłości mają być ingrosowane (sąd księgi, Władza księgi).

§. 3.

Za równą intabulacji (wpisowi, zabezpieczeniu), ograniczeniu, przeniesieniu i wykreśleniu praw lub wierzytelności hipotecznych uważać należy ingrosację tych dokumentów (aktów sądowych), które zawierają tytuł prawny do nabycia (zabezpieczenia), ograniczenia, przeniesienia praw rzeczowych na nieruchomościach, a względnie zrzeczenie się (odmówienie) takich praw.

O ile według Ordynacji egzekucyjnej uskutecznione być mają wzmiankowane akty hipoteczne, nastąpić ma ingrosacja odnośnej uchwały sądowej (rezolucji).

Prawom lub wierzytelnościom hipotecznym (hipotecznie zabezpieczonym, wpisanym, zaintabulowanym) odpowiada te prawa i wierzytelności, do których nabycia, a względnie zabezpieczenia prawem zastawu wymaga ustawa ingrosacji odnośnego dokumentu (odnośnego aktu sądowego) i w poszczególnym przypadku takowa została rzeczywiście wykonana.

§. 4.

Na miejsce wyciągów z ksiąg publicznych wchodzi certyfikaty hipoteczne.

§. 5.

Gdzie w Ordynacji egzekucyjnej mówi się o stanie księgi publicznej (o stanie księgi gruntowej) bierze się na uwagę położenie prawne (stopień hipoteczny) z dokumentów ingrosowanych wynikające.

§. 6.

Gdzie bierze się na wzgląd istniejący stopień hipoteczny (pierwszeństwo) praw lub wierzytelności hipotecznych lub wpisów hipotecznych, lub gdzie stopień hipoteczny ocenia się według zasady ustawy powszechnej o księgach gruntowych, tam według przepisów o księgach ingrosacyjnych stopień hipoteczny oceniać się ma według dnia ingrosacji, w taki sposób, że prośbom lub wnioskom, które w tym samym dniu nadeszły służy równorzędne pierwszeństwo.

§. 7.

O ile co do administracji przymusowej i licytacji przymusowej, co do egzekucji na prawach, które ciężą na posiadłościach hipotecznie wpisanych, lub co do zarządzeń tymczasowych mówi się o adnotacjach hipotecznych lub o ich wykreśleniu, miejsce aktów tych zastępuje ingrosacja odnośnych uchwał (rezolucji).

Ingrosacyom w takich przypadkach wykonanym służy skutki prawne w Ordynacji egzekucyjnej uwidocznieniu hipotecznemu przyznane, w ten sposób, że pierwszeństwo ocenia się według dnia ingrosacji.

II. Postanowienia szczególne.

Przymusowe uzasadnienie prawa zastawu na posiadłości jako środek egzekucyjny i zabezpieczający.

§. 8.

Przymusowe uzasadnienie prawa zastawu na posiadłościach, na rzecz wykonalnej wierzytelności pieniężnej (§§. 88, 89 O. e.) skutecznia się — bez względu, czy prawo zastawu zostaje nowo ustanowione, czyli też kontraktowe prawo zastawu, które już dawniej istniało, uznane zostaje za wykonalne — przez ingrosację dotyczącą uchwały sądu.

Także przyznanie prawa zastawu na posiadłościach w celu zabezpieczenia wierzytelności pieniężnych (§. 374 O. e.) skutecznia się przez ingrosację uchwały zezwalającej.

Licytacja przymusowa posiadłości.

§. 9.

Wymagane w §. 133, l. 1 O. e. dokumentne poświadczenie, że posiadłość, której sprzedaż żądano, znajduje się w posiadaniu lub współposiadaniu obowiązanego, złożyć należy w takim razie, gdy własność obowiązanego nie może być dostatecznie poświadczona certyfikatem hipotecznym lub innymi dokumentami. Chociażby dokumentne poświadczenie posiadania nie mogło być złożone, postąpić należy według przepisu przedostatniego ustępu §. 133 O. e.

§. 10.

Przepis §. 145, ustęp 3 O. e. stosuje się do wszystkich posiadłości. Edykt w myśl tych postanowień wydany, oznaczony być ma: „Pierwszy edykt w postępowaniu licytacyjnym“.

Edykt ten wydać ma sąd egzekucyjny, jeżeli on sam pozwala na egzekucję, jednocześnie z pozwoleniem, w innych zaś przypadkach po nadejściu prośby o egzekucję.

§. 11.

W pierwszym edykanie należy oznaczyć wyraźnie posiadłość, która ma być licytowana i podać nazwiska tak teraźniejszego posiadacza jak i egzekwującego wierzyciela.

Termin do zgłoszenia się wyznaczać należy zawsze tak, żeby od dnia pierwszego umieszczenia edyktu w dzienniku urzędowym, służył do zgłoszenia się okres czterotygodniowy. Krótszy termin nie jest dozwolony.

Dzień pierwszorazowego umieszczenia edyktu w dzienniku urzędowym i dzień, w którym termin się kończy, należy oznaczyć wyraźnie w samymże edykanie.

Należy mieć staranie, żeby edykt został ogłoszony w dniu oznaczonym.

§. 12.

Skutek prawny zaniedbania terminu, którym w §. 145, ustęp 3 O. e. zagrożono, wyrazić należy w pierwszym edykanie w ten sposób, że gdyby prawa rzeczowego, stanowiącego pretensją na posiadłości, a które z masy podziałowej ma być zaspokojone, nie zgłoszono ani w terminie na zgłoszenia się wyznaczonym ani nawet aż do terminu licytacji (przed rozpoczęciem się licytacji), zaspokojenie z masy podziałowej nastąpiłoby, o ile roszczenie nie okazuje się z aktów egzekucyjnych moc prawa mającym

i kwalifikującym się do zaspokojenia, dopiero po zupełnem zaspokojeniu wierzydela egzekwującego i wszystkich praw rzeczowych, z którymi zgłoszono się w czasie właściwym.

Do poczytania roszczenia za mające moc prawa, nie jest dostateczne samo zapisanie prawa rzeczowego w certyfikacie hipotecznym. W edyktie ostrzedz należy strony wyraźnie o tej okoliczności.

§. 13.

Pierwszy edykt zawierać ma wezwanie, żeby zgłoszyciele, zamieszkali poza granicami okręgu sądu egzekucyjnego, wymienili pełnomocnika do doręczeń, zamieszkałego w siedzibie sądu.

Nie służy to jednak do zastąpienia oznajmienia przepisanego w §. 170 l. 4 O. e. Skutek prawny tamże wzmiankowany nastąpić ma dopiero w takim razie, jeżeli pełnomocnika nie wymieniono aż do wydania edyktu licytacyjnego.

§. 14.

O zezwoleniu na licytację uwiadomić należy wierzydela, obowiązanego i osoby do odkupu uprawnione, doręczeniem uchwały licytacyjnej (§. 133, ustęp ostatni O. e.)

Wszystkim innym osobom, które według istniejących wykazów mogą rościć sobie pretensye do praw rzeczowych na posiadłości sprzedać się mającej, a w szczególności także do zabezpieczonych prawem zastawu podatków, dodatków, należności i wszelkich innych opłat publicznych, doręczyć należy wygotowania pierwszego edyktu.

Przeto w tym przypadku, gdy na licytację zezwala nie sąd egzekucyjny (§. 158, ustęp 6 instrukcyi sądowej), nie trzeba sądowi egzekucyjnemu posyłać wygotowań uchwały licytacyjnej dla tych ostatnich osób.

§. 15.

W razie zezwolenia na powtórna licytację nie trzeba wydawać nowego pierwszego edyktu. Jednakże należy rozesłać uwiadomienia w ostatnim ustępie §. 154 O. e. wzmiankowane, a to z wezwaniem, żeby aż do terminu licytacji, najpóźniej zaś aż do chwili przed rozpoczęciem się licytacji zgłoszono roszczone prawo dla uniknięcia skutku prawnego w §. 12 wzmiankowanego.

§. 16.

Pierwszy edykt ogłosić należy przez zamieszczenie najmniej jednorazowe w gazecie, która w kraju jest przeznaczona na obwieszczenia urzędowe.

Wszelkie wstrzymanie postępowania egzekucyjnego, gdyby zaszło po ogłoszeniu pierwszego edyktu w dzienniku urzędowym a przed terminem licytacji, podać należy do wiadomości publicznej przez umieszczenie obwieszczenia w tym samym dzienniku urzędowym.

§. 17.

Wierzyciele, doręczeniem pierwszego edyktu uwiadomieni o zezwoleniu na licytację, mogą w przeciągu dni 8 po uwiadomieniu proponować tymczasowe ustalenie stanu biernego (§. 164 O. e.)

Dla wierzyteli nie uwiadomionych w ten sposób, termin ośmiodniowy zaczyna się od dnia ogłoszenia pierwszego edyktu.

§. 18.

Audyencję do ustalenia warunków licytacji (§. 164 O. e.), jakoteż do tymczasowego ustalenia stanu biernego (§. 164 O. e.) wyznaczyć należy zawsze na dzień przypadający po upływie terminu do zgłoszeń (§. 11).

Na czas przed jego upływem nie można też wyznaczać terminu licytacji i rozprawy przepisanej w §. 200, l. 1 O. e.

§. 19.

Osoby, które zgłosiły się z prawami rzeczowymi, wezwać należy na audyencję w §. 18 wzmiankowane i w myśl §. 171 O. e. uwiadomić o terminie licytacji.

Jeżeli wezwanie lub uwiadomienie w czasie właściwym było niemożliwe, lub było bezskutecznie usiłowane, postąpić należy według przepisu §. 162, ustęp 2 i 3 i §. 174 O. e.

Osobom w §. 173, ustęp 2 O. e. wymienionym doręczyć należy edykt licytacyjny z wezwaniem w §. 15 wzmiankowanym.

§. 20.

Wszelkie zgłoszenia podawać należy do sądu egzekucyjnego a to albo piśmiennie (w jednym wygotowaniu) albo ustnie do protokołu.

Ze zgłoszeniami złożyć należy w pierwopisie lub wierzytelnym odpisie dokumenty służące do udowodnienia zgłoszonych roszczeń, jeżeli takowe nie znajdują się już w sądzie.

Zgłoszenia należy w odpowiedni sposób odznaczyć w skorowidzu aktów.

§. 21.

Co do pretensyi, które mają być pokryte najwyższą ofertą, podać należy szczegółowo, jakie kwoty mają być zaspokojone na rachunek kapitału, odsetek, świadczeń powrotnych, kosztów i wszelkich innych należitości pobocznych.

Gdyby tego nie uczyniono, następuje skutek prawny w §. 12 wzmiankowany.

Co do kosztów można uczynić zasirżenie, że dokładna ich kwota oznajmiona będzie dopiero przy rozdzielaniu najwyższej oferty.

Wierzyciele zastawni podać mają stopień hipoteczny prawa zastawu, które przywodzą, i oznaczyć czas, od którego roszczą sobie to prawo zastawu.

Ze zgłoszeniem można także połączyć jedno z oświadczeń w §. 171, ustęp 2 i 3 O. e. wzmiankowanych.

§. 22.

Wierzyciel egzekwujący i każdy wierzyciel przystępujący, tudzież taki wierzyciel, którego prawo zastawu zostało przymusowo uzasadnione w myśl §§. 87 aż do 89 O. e. nie potrzebują zgłaszać się osobno, o ile roszczenia ich wyjawiają się z aktów egzekucyjnych.

§. 23.

Od dania osobnego zabezpieczenia może być uwolniony w myśl §. 147, ustęp 3 O. e. tylko wierzyciel egzekwujący, inni oferenci nie mogą być uwolnieni.

§. 24.

Edykt licytacyjny zawierać ma oprócz tego, co w §. 170 O. e. jest przepisane, także nazwisko teraźniejszego posiadacza nieruchomości.

§. 25.

Do ingrosacji uchwały dotyczącej się przybicia (§§. 183, 199 O. e.) stosuje się bez ograniczenia §. 72, ustęp 2 i 3 powszechnej ustawy o księgach gruntowych.

§. 26.

Przepis §. 184, l. 3 O. e. nie ma być stosowany.

Natomiast można wystąpić z opozycją przeciw udzieleniu przybicia także jeszcze, ponieważ:

- a) treść pierwszego edyktu w postępowaniu licytacyjnem nie była taka, jak to jest przepisane, lub tenże nie był ogłoszony w sposób przepisany (§§. 11, 12, 16);

- b) termin do zgłoszenia się wynosił mniej jak cztery tygodnie (§. 11);

- c) takie osoby, których zgłoszenia nadeszły w terminie do tego wyznaczonym (§. 11) nie były uwiadomione o terminie licytacji.

Do błędów tutaj wzmiankowanych stosują się postanowienia §. 186, ustęp 1 i §. 187, ustęp 1 O. e., do punktu c) także przepis drugiego ustępu §. 186 O. e.

§. 27.

Dla sprowadzenia skutków prawnych §§. 207 i 208 O. e. wydać należy po upływie terminu w §. 207 wzmiankowanego uchwałę co do ingrosacji tych rezolucyi, które wydane zostały w razie zastanowienia postępowania licytacyjnego, w razie złożenia oświadczenia w myśl §. 206 i w razie podania wniosku w myśl §. 208. Wygotowanie tej uchwały należy ingrosować.

Od tej uchwały niema rekursu (§. 239 l. 8 O. e.).

Rezolucya wydana w przychyleniu się do wniosku podanego w myśl §. 208 O. e. orzekać ma przyznanie prawa zastawu na posiadłości z oznaczeniem stopnia hipotecznego.

§. 28.

Na rozprawę nad działem najwyższej oferty (§. 209 O. e.), wezwać należy oprócz obowiązanych, egzekwującego wierzyciela i organów publicznych w §. 172, l. 1 oznaczonych, także wszystkie te osoby, od których zgłoszenia nadeszły.

Wezwania w §. 210 O. e. wzmiankowanego nie trzeba wydawać.

W wezwaniu należy nadmienić, że aż do skończenia się audyencji działowej dozwolone jest uzupełnianie wniesionych poprzednio zgłoszeń dotyczących się kosztów (§. 21), tudzież wnoszenie nowych dokumentów dowodowych.

Inne uzupełnianie zgłoszeń bez zezwolenia tych osób, których prawa lub roszczenia doznałyby przez to uszczerbku, nie jest dozwolone ani przed audyencyą działową, ani podczas takowej.

Wyjmują się od tego oznajmienia, które mają być uczynione w myśl §. 211, ustęp 1 i 2 O. e.

§. 29.

Przepis §. 216, l. 4 O. e. stosuje się w ten sposób, że roszczenia, których nie uwzględnia się

(§. 12), ponieważ nie zgłoszono się z niemi w czasie właściwym, zaspakają się tylko o tyle, o ile po zupełnem zaspokojeniu wierzyciela egzekwującego i roszczeń w czasie właściwym zgłoszonych, po wyrównaniu pozycyi pierwszorzędných w §. 216, l. 1 aż do 3 O. e. wzmiankowanych, jakoteż wszelkich innych zaległości, w §. 217 O. e. wymienionych, najwyższa oferta nie jest jeszcze wyczerpana.

§. 30.

Gdy uchwała działowa stanie się prawomocną, wydaje się nabywcy, udowadniającemu zgodne z przepisami dopełnienie w czasie właściwym wszystkich warunków licytacyjnych (§§. 146, l. 7, 156, ustęp 2 O. e. a w podobny sposób także objemcy §. 200 O. e.), na wniosek onegoż, rezolucyę, w której stwierdzić należy przejście własności na nabywcę i jednocześnie przejście praw z własnością połączonych, z dokładnem oznaczeniem posiadłości i krótkiem wymienieniem przynależności, a zarazem przedstawić wyraziście ciężary przez nabywcę objęte, jakoteż te prawa i ciężary, które stosownie do wyniku podziału największej oferty przestają istnieć.

Rezolucyę tę oznaczyć należy napisem „dokument przeniesienia“. Gdy rezolucya stanie się prawomocną, dokument przeniesienia należy z urzędu ingrosować łącznie z wygotowaniem uchwały działowej.

§. 31.

Nabywca może jeszcze przed załatwieniem podziału największej oferty, jak tylko udowodni, że w czasie właściwym i według przepisów dopełnił wszystkich warunków licytacyjnych, żądać od sądu egzekucyjnego wystawienia świadectwa, że warunków dopełnił i to świadectwo ingrosować.

§. 32.

W przypadku §. 222, ustęp ostatni O. e. uchwała sądowa ingrosować się mająca zawierać powinna dokładne oznaczenie dotyczącej posiadłości tudzież uwagę, że roszczeniu do wynagrodzenia służy stopień hipoteczny wierzytelności całkiem lub po części umorzony, którą również dokładnie oznaczyć należy.

Egzekucya na wierzytelnościach hipotecznie zabezpieczonych.

§. 33.

Przy ingrosacyach rezolucyi, uskutecznianych zawsze z urzędu w przypadkach §§. 320, 322, 323, 324 O. e., nie stanowi to żadnej różnicy, czy na wierzytelności zastawem nieruchomości ubezpieczonej było już dawniej lub nie było ustanowione prawo zastawu dla wierzytelności wykonalnej, tudzież czy wierzytelność przekazana została do ściągnięcia lub

w miejsce zapłaty. W ostatnim przypadku wstrzymać się tylko należy z ingrosacyą uchwały przekazującej, dopóki rezolucya nie stanie się prawomocną. Uchwałę, którą wierzytelność przekazuje się w miejsce zapłaty, wygotować więc należy zawsze oddzielnie od uchwały, dotyczącej się zajęcia, według okoliczności jednocześnie wydanej.

Pod względem stopnia hipotecznego stosują się ogólne postanowienia ustawowe księgi ingrosacyjnej.

Jeżeli zachodzi skutek prawny w §. 324 ustęp 2 O. e. wzmiankowany, nadmienić o tem należy wyraźnie w egzekucyi.

Postanowienie przejściowe.

§. 34.

Jeżeli w razie licytacji przymusowej jakiejś posiadłości termin licytacji przypada na chwilę w której pierwszy termin edyktałny, do sprostowania księgi gruntowej nowo założonej w myśl ustawy z dnia 25. lipca 1871, Dz. u. p. Nr. 96 wyznaczony, jeszcze nie upłynął, w przypadku takim do ciężarów rzeczowych, w księdze gruntowej jeszcze nie zapisanych, stosują się postanowienia obowiązujące pod względem postępowania egzekucyjnego w obszarze księgi ingrosacyjnej.

Zresztą od dnia, w którym księga gruntowa zostaje otwarta dla gminy katastralnej, rozporządzenie niniejsze traci moc swoją odnośnie do posiadłości w księdze gruntowej zapisanych.

Postanowienia Ordynacyi egzekucyjnej, które nie mają być stosowane.

§. 35.

Postanowienia Ordynacyi egzekucyjnej dotyczące się posiadłości nie zapisanych w księdze publicznej nie stosują się do posiadłości leżących w krajach, w których utrzymywane są księgi ingrosacyjne, z wyjątkiem przypadków powyżej wyraźnie wzmiankowanych. Przeto nie mają być stosowane odnośnie postanowienia §§. 18, l. 2, 90 aż do 95 włącznie, 102, 134, ustęp 1, 137, 138, ustęp 2, 139, ustęp 1, 143, ustęp ostatni Ordynacyi egzekucyjnej.

Nadto nie mają być stosowane postanowienia Ordynacyi egzekucyjnej dotyczące się prenotacyi hipotecznej (§§. 166, ustęp 2, 228, 374, ustęp 1 O. e.), adnotacyi sporu, adnotacyi skargi o wykreślenie (§. 220, ustęp ostatni O. e.), adnotacyi wypowiedzenia i skargi hipotecznej (§§. 322 O. e.), umorzenia wierzytelności hipotecznych (artykuł XXVIII. ustawy wprowadzającej Ordynacyę egzekucyjną, §. 230 O. e.), tudzież niemożności przeprowadzenia administracyi przymusowej lub postępowania licytacyjnego w obec stanu księgi publicznej (§§. 101, 134, ustęp 3, 136, ustęp 4 O. e.)

Nakoniec nie mają również być stosowane postanowienia §. 237, O. e. (porównaj §§. 30, 31) i §. 328, ustęp 2 O. e., dotyczące się wpisu hipotecznego obowiązanego, jakoteż postanowienia drugiego, trzeciego i piątego ustępu §. 350 O. e.

III. Stosowanie postanowień rozporządzenia Ministerstwa sprawiedliwości z dnia 5. maja 1897, Dz. u. p. Nr. 112 (instrukcja sądowa).

§. 36.

Przy stosowaniu postanowień zawartych w oddziale szóstym części drugiej instrukcji sądowej, tytuł 2 (§§. 152 aż do 180) a dotyczących się posiadłości zapisanych w księdze publicznej, mieć należy na uwadze zasady ogólne, powyżej (§. 1 aż do 7) przepisane.

Obowiązki w §§. 159, ustęp 2, 170, ustęp 2 i 177, ustęp 3 instrukcji sądowej na urząd księgę gruntową, a względnie na prowadzącego księgę gruntową włożone, ciężą także na ingrosatorze a mianowicie w przypadku §. 177 w ten sposób, że gdy przekazanie nabędzie mocy prawa, przełożyć ma sędziemu projekt uchwały dotyczącej się ingrosacji.

Nie mają być stosowane §§. 167, 168, 171, 173 instrukcji sądowej.

IV. Postanowienie końcowe.

§. 37.

Rozporządzenie niniejsze wchodzi w wykonanie od dnia 1. stycznia 1898.

Gleispach r. w

Sprostowania.

W rozporządzeniu Ministra sprawiedliwości z dnia 5. maja 1897, Dz. u. p. Nr. 112, zawierającym nową instrukcję dla sądów pierwszej i drugiej instancji należy sprostować następujące błędy:

W §. 40, ust. 1, należy słowa; „dni feryalne“, sprostować na „dni świąteczne“.

W §. 131, ust. 1, należy w 17. wierszu z góry zastąpić umieszczone obok powołanego w klamrach §. 22 skrócenie „cyt“ wyrazami „procedury cywilnej“.

W §. 215, ustęp 3, powinno ostatnie zdanie: „na czystopisie będą podane nazwiska tych osób które czystopis sporządzili i takowy z referatem porównały“, opiewać: „na referacie będą podane nazwiska tych osób, które czystopis sporządzili i takowy z referatem porównały“.

W §. 227, ust. 10, należy umieszczone w wierszu 5tym z góry wyrazy: „powołując poprzedni wpis“ sprostować na: „powołując oba wpisy nawzajem“.

W §. 230, ust. przedostatni, powołanym być ma w klamrach, zamiast „§. 349 proc. cyw.“ „§. 349 ord. egzek.“

W §. 250 winien ustęp ostatni zamiast: „Po wpisaniu aktu do wykazu oskarżeń, liczba czynności na nadal stosować się do liczby rejestru Vr.“ opiewać: „Po wpisaniu aktu do wykazu oskarżeń liczba czynności ma także i nadal stosować się do liczby rejestru Vr.“

W §. 254, ustęp 1, winno zawarte drugie opiewać: Spisy do rejestrów C, Cb, Cg, Cm, Cw i Be, prowadzone być mają według nazwiska pozwanego, spisy do rejestru Cu według nazwiska powoda, spisy do rejestru M według nazwiska pozwanego lub dłużnika, spisy do rejestru E według nazwiska zobowiązanego, spisy do rejestru V, według nazwiska przeciwnika strony zagrożonej, spisy do rejestru A, według nazwiska zmarłego, spisy do rejestru L, według nazwiska osoby usamowolnić się mającej albo już usamowolnionej, spisy do rejestru P, według nazwiska pupila lub kuranda, spisy do rejestru F, według nazwiska założyciela, spisy do rejestru S, według nazwiska krydatariusza, spisy do rejestru T, według nazwiska wnioskodawcy i nieobecnego, który ma być za zmarłego uznanym, spisy do rejestru R, według nazwiska żalącego się, a spisy do rejestru Hc, według nazwiska władzy wzywającej.

W §. 264, należy w powołanych w ustępie 1 i 2 tegoż paragrafu przykładach W 63/99 i W IV 63/99, sprostować literę „W“ na literę „P“.

W §. 370 ust. 1, winno zawarte tamże zdanie: „Jeżeli na pewnego sługę sądowego lub posłańca dla doręczeń wypadająca kwota przewyższa sumę należytości, którą on miał ściągnąć, natenczas winien tenże tę nadwyżkę zwrócić“, opiewać: „Jeżeli sumia należytości, którą sługa sądowy lub posłaniec dla doręczeń miał ściągnąć, przewyższa kwotę na niego wypadającą, natenczas winien tenże tę nadwyżkę złożyć“

W §. 395, ust. 1 z góry, należy po słowach: „W trybunałach“, dodać słowa: „pierwszej instancji.“

W §. 406, A. 1, winien zawarty w klamrach cytat: „(§. 31 rozporządzenia ministeryalnego z dnia 3. lipca 1854, Dz. u. p. Nr. 169 i §. 24 ustawy z dnia 18. lutego 1878, Dz. u. p. Nr. 30)“ opiewać: „(§. 24 ustawy z dnia 18. lutego 1878, Dz. u. p. Nr. 30)“.

W formularzu rejestru spraw wezwawczych M umieszczonym na stronicy 758, winien napis rubryki 14 opiewać: „zawiadomienie wierzyciela i dłużnika o opozycji“.

W rozporządzeniu Ministra sprawiedliwości z dnia 5. maja 1897, Dz. u. p. Nr. 113, należy zawarty w §. 5, ust. 2, cytat: „§. 224 cesarskiego patentu z dnia 9. sierpnia 1854 (Dz. u. p. Nr. 208)“ sprostować na „§. 224 cesarskiego patentu z dnia 3. maja 1853 (Dz. u. p. Nr. 81)“.